

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Zrodowski

Protokolant Katarzyna Pawluczuk

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2016 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z wniosku (...) **Spółdzielni (...) w S.**

z udziałem **Gminy S., (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.**

o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości

postanawia

I. umorzyć postępowanie w zakresie stwierdzenia nabycia w drodze zasiedzenia prawa własności nieruchomości gruntowej położonej w K. gmina S. powiat (...) województwo (...) oznaczonej numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 0,08 ha;

II. stwierdzić, że (...) Spółdzielnia (...) w S. nabyła z dniem 28 grudnia 1987 roku przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości gruntowej położonej w W. gmina S. powiat (...) województwo (...) oznaczonej numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 0,09 ha;

III. stwierdzić, że (...) Spółdzielnia (...) w S. nabyła z dniem 1 września 2002 roku przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości gruntowej położonej w S. gmina S. powiat (...) województwo (...) oznaczonej numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 0,07 ha;

IV. stwierdzić, że (...) Spółdzielnia (...) w S. nabyła z dniem 1 stycznia 1985 roku przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości gruntowej położonej w O. gmina D. powiat (...) województwo (...) oznaczonej numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 0,13 ha;

V. stwierdzić, że (...) Spółdzielnia (...) w S. nabyła z dniem 1 stycznia 1985 roku przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości gruntowej położonej w H. gmina D. powiat (...) województwo (...) oznaczonej numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 0,04 ha;

VI. oddalić wniosek w pozostałym zakresie;

VII. nakazać pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim od (...) Spółdzielni (...) w S. kwotę 651,83 (sześćset pięćdziesiąt jeden 83/100) zł tytułem nieuiszczonej części wydatków pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa;

VIII. zasądzić od (...) Spółdzielni (...) w S. na rzecz Gminy M. i Gminy S. kwoty po 600 (sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IX. stwierdzić, że zainteresowani we własnym zakresie ponoszą pozostałe koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sygn. akt I Ns 902/15

UZASADNIENIE

postanowienia Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 29 kwietnia 2016 roku

Wnioskodawczyni (...) Spółdzielnia (...) w S. wniosła o stwierdzenie nabycia na jej rzecz nieruchomości szczegółowo we wniosku opisanych, a położonych w W., S., B., K., M., O. i H. oraz orzeczenie o kosztach postępowania zgodnie z art. 520 § 1 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku wskazała, że jej poprzedniczka prawna (...) Spółdzielnia (...) w S. objęła wskazane we wniosku nieruchomości w samoistne posiadania, nieruchomości w M., O. oraz H. w 1972 roku, a pozostałe nieruchomości w 1967 roku. Na nieruchomościach zostały postawione budynki zlewni wraz z infrastrukturą towarzyszącą, które wielokrotnie były remontowane. Od tego czasu nieprzerwanie do dnia dzisiejszego władza nieruchomościami.

W toku postępowania wnioskodawczyni cofnęła wniosek o zasiedzenie nieruchomości położonej w K..

Uczestniczka postępowania (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. przychyliła się do wniosku.

Uczestniczki postępowania Gmina S. i Gmina M. wniosły o oddalenie wniosku odnośnie do nieruchomości położonych w B. i M. oraz zasądzenie od wnioskodawcy kosztów postępowania według norm przypisanych. Podnieśli, że wnioskodawczyni nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczność samoistności posiadania.

Sąd Rejonowy ustalił co następuje:

(...) Spółdzielnia (...) jest spółdzielnią, której przedmiotem działalności jest między innymi przetwórstwo mleka i wyrób serów. Powstała ona z połączenia (...) Spółdzielni (...) w C. z (...) Spółdzielnią (...) w S.

dowód: pismo k. 215, odpis z rejestru spółdzielni k. 216-217, okoliczności niesporne.

Zabudowana nieruchomość gruntowa położona w W. o powierzchni 0,09 ha oznaczona numerem geodezyjnym (...) w rejestrze gruntów jest zapisana na (...) Spółdzielnię (...) w S.. Nieruchomość nie ma założonej księgi wieczystej. Zapis w ewidencji istnieje od 1975 roku. Podatek za nieruchomość opłaca (...) Spółdzielnia (...) w S.. Na nieruchomości (...) Spółdzielnia (...) w 1967 roku wybudowała zlewnię mleka przyjętą do użytkowania 28 grudnia 1967 roku

dowód: wypis z rejestru gruntów k. 152, informacja k. 69, 113-114, karta inwentarzowa k. 101, zeznania w charakterze strony A. R. k. 108-109, 237, W. S. k. 109, 237-237v, zeznania świadka B. C. k. 236v.

Zabudowana nieruchomość gruntowa położona w O. o powierzchni 0,13 ha oznaczona numerem geodezyjnym (...) w rejestrze gruntów jest zapisana na (...) Spółdzielnię (...) w S. jako władającą. Nieruchomość nie ma założonej księgi wieczystej. W 1965 roku podczas założenia operatu ewidencji gruntów obrębu O. w oparciu o protokół ustalenia stanu władania gruntami z dnia 18 – 22 października 1963 roku jako władającego wpisano (...)Spółdzielni (...) w S. z adnotacją plac pod mleczarnię. Podczas implementacji rejestrów analogowych do systemu informatycznego w 1995 roku zmieniono zapis z (...)Spółdzielni (...) w S. na (...) Spółdzielnię (...) w S.. Podatek za nieruchomość opłaca (...) Spółdzielnia (...) w S..

dowód: wypis z rejestru gruntów k. 150, informacja k. 71, 120, protokół ustalenia stanu władania k. 121-124, zeznania w charakterze strony A. R. k. 108-109, 237, W. S. k. 109, 237-237v, zeznania świadka B. C. k. 236v.

Nieruchomość gruntowa położona w H. o powierzchni 0,04 ha oznaczona numerem geodezyjnym (...) w rejestrze gruntów jest zapisana na (...) Spółdzielnię (...) w S. jako władającą. Nieruchomość nie ma założonej księgi wieczystej.

W 1965 roku podczas założenia operatu ewidencji gruntów obręb H. w oparciu o protokół ustalenia stanu władania gruntami z dnia 4 – 6 listopada 1963 roku jako władającego wpisano (...) Spółdzielnię (...) w S.. Podczas implementacji rejestrów analogowych do systemu informatycznego w 1995 roku zmieniono zapis z (...) Spółdzielni (...) w S. na (...) Spółdzielnię (...) w S.. Podatek za nieruchomości opłaca (...) Spółdzielnia (...) w S..

dowód: wypis z rejestru gruntów k. 151, informacja k. 71, 120, protokół ustalenia stanu władania k. 125-128, zeznania w charakterze strony A. R. k. 108-109, 237, W. S. k. 109, 237-237v, zeznania świadka B. C. k. 236v.

Nieruchomość gruntowa położona w S. o powierzchni 0,07 ha oznaczona numerem geodezyjnym (...) w rejestrze gruntów jest zapisana na (...) Spółdzielnię (...) w S. jako władającą. Nieruchomość nie ma założonej księgi wieczystej. Zapis w rejestrze gruntów wykazano w 1976 roku nie podając podstawy wpisu. Podatek za nieruchomości opłaca (...) Spółdzielnia (...) w S.. Na nieruchomości (...) Spółdzielnia (...) w 1972 roku wybudowała zlewnię mleka przyjętą do użytkowania 1 września 1972 roku

dowód: wypis z rejestru gruntów k. 153, informacja k. 69, 113-114, karta inwentarzowa k. 103, zeznania w charakterze strony A. R. k. 108-109, 237, W. S. k. 109, 237-237v, zeznania świadka B. C. k. 236v.

Zabudowana nieruchomość gruntowa położona w B. o powierzchni 0,12 ha oznaczona numerem geodezyjnym (...) w rejestrze gruntów jest zapisana na Gminę S.. Na nieruchomości (...) Spółdzielnia (...) w 1967 roku wybudowała zlewnię mleka przyjętą do użytkowania 30 września 1967 roku. Prawomocną decyzją Wojewody B. z dnia 10 stycznia 1991 roku na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 roku Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie gminnym i ustawę o pracownikach samorządowych zostało stwierdzone nabycie przez Gminę S. teje nieruchomości posiadającej tytuł własności Skarbu Państwa. Dla nieruchomości Sąd Rejonowy w B.X Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych w S. prowadzi księgę wieczystą (...). Księga wieczysta została założona na wniosek Gminy S.. Podatek od nieruchomości jest opłacany przez (...) Spółdzielnię (...) w S..

dowód: wypis z rejestru gruntów k. 154, informacja k. 69, 113-114, decyzja k. 63, karta inwentaryzacyjna k. 64, karta inwentarzowa k. 102, wniosek k. 60-62, zeznania w charakterze strony A. R. k. 108-109, 237, W. S. k. 109, 237-237v, zeznania świadka B. C. k. 236v.

Zabudowana nieruchomość gruntowa położona w M. o powierzchni 0,10 ha oznaczona numerem geodezyjnym (...) w rejestrze gruntów jest zapisana na Gminę M. jako właściciela, zaś (...) Spółdzielnia (...) wpisana jest jako zarządca. Nieruchomość ta przeszła na własność Skarbu Państwa orzeczeniem Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w B. z dnia 29 lutego 1952 roku na podstawie dekretu z dnia 5 września 1947 roku o przejęciu na własność Państwa mienia pozostałego po osobach przesiedlonych do ZSRR. Na nieruchomości (...) Spółdzielnia (...) w 1972 roku wybudowała zlewnię mleka przyjętą do użytkowania 1 grudnia 1972 roku. Decyzją z dnia 31 maja 1984 roku Wojewody B. nieruchomość została przekazana w użytkowanie (...) Spółdzielni (...). Prawomocną decyzją Wojewody B. z dnia 3 marca 1992 roku na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 roku Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie gminnym i ustawę o pracownikach samorządowych zostało stwierdzone nabycie przez Gminę M. teje nieruchomości. W dniu 4 marca 1994 roku (...) Spółdzielnia (...) wystąpiła do Gminy M. o ustanowienie użytkowania wieczystego na nieruchomości. Gmina M. dla nieruchomości ustalała opłaty roczne. (...) Spółdzielnia (...) opłaty te uiszcza do dnia dzisiejszego. Dla nieruchomości Sąd Rejonowy w B.X Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych w S. prowadzi księgę wieczystą (...). Księga wieczysta została założona na wniosek Gminy M.. Podatek od nieruchomości jest opłacany przez (...) Spółdzielnię (...) w S..

dowód: wypis z rejestru gruntów k. 149, informacja k. 74, 110, decyzja k. 53-55, 56, 192-193, 194-195, 196, 197, 199-200, wypowiedzenie k. 198, polecenie przelewu k. 201, protokół zdawczo – odbiorczy k. 57, spis inwentaryzacyjny k. 51, karta inwentaryzacyjna k. 52, orzeczenie k. 53-55, karta inwentarzowa k. 101, wniosek k. 49, 190, pismo k. 191, zeznania w charakterze strony A. R. k. 108-109, 237, W. S. k. 109, 237-237v, E. W. k. 237v, zeznania świadka B. C. k. 236v.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W takim zakresie w jakim wnioskodawczyni cofnęła wniosek, postępowanie w sprawie należało umorzyć. W pozostałym zakresie wniosek zasługiwał na uwzględnienie ale tylko co do części nieruchomości.

Cofnięcie wniosku jest wyrazem rezygnacji wnioskodawcy z kontynuacji postępowania rozpoczętego jego wniesieniem. Jest czynnością dyspozytywną wnioskodawcy i co do zasady nie podlega ograniczeniom. Zgodnie jednak z art. 512 § 1 k.p.c. po rozpoczęciu posiedzenia albo po złożeniu przez któregokolwiek z uczestników oświadczenia na piśmie cofnięcie wniosku jest skuteczne tylko wtedy, gdy inni uczestnicy nie sprzeciwili się temu w terminie wyznaczonym. Nadto warunki dopuszczalności cofnięcia wniosku określa art. 203 k.p.c., stosowany w postępowaniu nieprocesowym odpowiednio na mocy odesłania zawartego w art. 13 § 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd może uznać cofnięcie wniosku za niedopuszczalne wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że cofnięcie to jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Żaden z uczestników nie sprzeciwił się cofnięciu wniosku w zakresie nieruchomości położonej w K.. Okoliczności sprawy nie wskazują, że cofnięcie to jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego lub zmierza do obejścia prawa. Dlatego należało uznać je za dopuszczalne.

Konsekwencje cofnięcia wniosku określa art. 355 § 1 k.p.c., który na mocy odesłania zawartego w art. 13 § 2 k.p.c. stosuje się odpowiednio w postępowaniu nieprocesowym. Zgodnie z tym przepisem Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli wnioskodawca cofnął ze skutkiem prawnym wniosek.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 512 § 1 k.p.c., orzeczono jak w punkcie pierwszym postanowienia.

Oceniając z kolei żądanie w pozostałym zakresie wskazać należy, że długotrwałe posiadanie jako pierwotny sposób nabycia własności nieruchomości jest uregulowany obecnie w art. 172 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z tym przepisem posiadacz nieruchomości niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Obecne swoje brzmienie przepis ten uzyskał na skutek nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny (Dz. U. nr 55, poz. 321) z dniem 1 października 1990 roku. Poprzednio, w brzmieniu pierwotnym, przepis ten przewidywał krótsze okresy zasiedzenia, odpowiednio 10 i 20 lat.

Dla nabycia własności przez zasiedzenie kluczowe jest pojęcie posiadania samoistnego. Jego definicję zawiera art. 336 k.c. Zgodnie z nim posiadaczem samoistnym jest ten, kto rzeczą faktycznie włada jak właściciel. Posiadacz taki wykonuje zatem faktycznie uprawnienia składające się na treść prawa własności. Samoistne posiadanie charakteryzuje się dwoma elementami, a mianowicie fizycznym, to jest faktycznym władztwem nad rzeczą sprawowanym tak jak właściciel (*corpus*) oraz psychicznym (*animus*), to jest wolą posiadania jej jak właściciel. O tym, czy posiadanie ma charakter posiadania samoistnego, decydują okoliczności faktyczne, przede wszystkim o charakterze zewnętrznym (zachowanie się posiadacza względem przedmiotu posiadania dostrzegalne dla innych osób). Pamiętać należy przy tym, że kodeks cywilny zawiera domniemanie samoistności posiadania (art. 339 k.c.).

Dobra lub zła wiara, oceniana na moment wejścia w posiadanie rzeczy, nie decyduje o możliwości nabycia własności rzeczy przez zasiedzenia, a jedynie różnicuje okres potrzebny do zasiedzenia. Zgodnie z utrwalonym poglądem dobra wiara oznacza, błędne, ale w danych okolicznościach usprawiedliwione przekonanie posiadacza, że przysługuje mu prawo własności (por. postanowienie SN z 7 V 1971r., I CR 302/71, NP 1973, nr 4, s. 580).

Zgromadzone w sprawie dowody pozwoliły na stwierdzenie, że wnioskodawczyni nabyła przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości położonych w W., S., O. i H.. Przede wszystkim co do wszystkich tych nieruchomości w rejestrze gruntów znajduje się zapis, że Spółdzielnia jest władającą lub nawet właścicielką gruntów. Brak jest jakiegokolwiek dokumentu pozwalającego stwierdzić prawa do nieruchomości na rzecz innego podmiotu. Nieruchomości nie mają założonych ksiąg wieczystych i są w posiadaniu wnioskodawczyni. Na nieruchomościach

tych Spółdzielnia bądź jej poprzedniczka posadowiły budynki i w budynkach tych dokonywały bieżących remontów. Za nieruchomości te wnioskodawczyni odprowadza podatki i żaden podmiot nie kwestionuje prawa (...) Spółdzielni (...). Całokształt tych okoliczności w połączeniu z wynikającym z art. 339 k.c. domniemaniem samoistności posiadania pozwala przyjąć, że w zakresie tych nieruchomości wnioskodawczyni była ich samoistną posiadaczką. Co prawda kodeks cywilny przewiduje również domniemanie dobrej wiary, to jednak w okolicznościach sprawy nie sposób przyjąć by Spółdzielnia była posiadaczką w dobrej wierze. Nie powołuje się ona na żaden tytuł pozwalający na przyjęcie dobrej wiary. Oznacza to jednak tyle, że dla nabycia prawa potrzebny jest dłuższy okres posiadania samoistnego.

Jako że brak bliższych danych co do momentu objęcia nieruchomości przez Spółdzielnię w posiadanie samoistne co do nieruchomości w W. i S. za taką datę przyjęto wynikającą z ksiąg inwentarzowych datę przyjęcia do użytkowania budynków na tych działkach (odpowiednio 28 grudnia 1967 roku i 1 września 1972 roku), natomiast co do nieruchomości w O. i H. daty protokołów ustalenia stanu władania gruntami, w których stwierdzono to posiadanie na rzecz poprzedników prawnych wnioskodawczyni (odpowiednio 22 października 1963 roku i 6 listopada 1963 roku).

Nieruchomości w O. i H. zostały objęte w posiadanie samoistne przed wejściem w życie kodeksu cywilnego. Stosownie do art. XLI ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Przepisy wprowadzające kodeks cywilny (Dz. U. nr 16 poz. 94 ze zm.) do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego, stosuje się od tej chwili przepisy kodeksu, co dotyczy w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie. Jeżeli termin zasiedzenia według kodeksu cywilnego jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg zasiedzenia rozpoczyna się z dniem wejścia kodeksu w życie. Jeżeli jednak zasiedzenie rozpoczęte przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego nastąpiłoby przy uwzględnieniu terminu określonego w przepisach dotychczasowych wcześniej, zasiedzenie następuje z wpływem tego wcześniejszego terminu.

Zgodnie z art. 50 § 1 i 2 dekretu z dnia 11 października 1946 roku Prawo rzeczowe (Dz. U. nr 57, poz. 319 ze zm.), obowiązującego w dacie wejścia w posiadanie nieruchomości, terminy zasiedzenia nieruchomości były takie jak obecnie przewidziane, a zatem dłuższe niż w kodeksie cywilnym w jego pierwotnym brzmieniu. Oznacza to, że bieg zasiedzenia należało liczyć od dnia wejścia w życie kodeksu cywilnego 1 stycznia 1965 roku, co oznacza że upłynąłby on 1 stycznia 1985 roku. Licząc ten bieg od daty wejścia w posiadanie nieruchomości i przyjmując dłuższy, bo 30 letni okres zasiedzenia przewidziany w przepisach obowiązujących poprzednio, upłynąłby on dla nieruchomości w O. w dniu 22 października 1993 roku, zaś dla nieruchomości w H. 6 listopada 1993 roku, a zatem później niż według kodeksu cywilnego w pierwotnym brzmieniu. Oznacza to, że nabycie przez zasiedzenie przez (...) Spółdzielnię (...) w S. w zakresie nieruchomości w O. i H. nastąpiło z dniem 1 stycznia 1985 roku.

Dwie pozostałe nieruchomości zostały objęte w posiadanie samoistne w czasie obowiązywania kodeksu cywilnego w jego pierwotnym brzmieniu, co oznacza, że termin zasiedzenia upłynął po upływie 20 lat, to jest dla nieruchomości w W. 28 grudnia 1987 roku, zaś dla nieruchomości w S. 1 września 1992 roku. Co do nieruchomości w W. okres ten zakończył się przed wejściem w życie nowelizacji kodeksu cywilnego, a zatem w dacie upływu tego terminu doszło do nabycia własności. Inaczej rzecz się przedstawia z nieruchomością w S.. Stosownie do art. 9 ustawą z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny (Dz. U. nr 55, poz. 321) do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie tej ustawy, stosuje się od tej chwili jej przepisy. Oznacza to, że dla zasiedzenia nieruchomości w S. wymagany był 30 letni okres zasiedzenia, który upłynął w dniu 1 września 2002 roku.

Co do pozostałych nieruchomości to brak jest podstaw do przyjęcia, że wnioskodawczyni była ich posiadaczką samoistną przez okres potrzebny do zasiedzenia.

W zakresie nieruchomości położonej w M. z dokumentów wprost wynika, że była i jest nadal użytkownikiem wieczystym. Opłaca regularnie opłaty rocznej. Jest zatem posiadaczką w zakresie prawa użytkowania wieczystego i tym należy uzasadnić korzystanie przez nią nieruchomości. Nie jest to jednak posiadanie samoistne ale zależne usprawiedliwione skutecznym wobec właściciela tytułem do korzystania z nieruchomości.

Inaczej nieco rzecz przedstawia się z nieruchomością w B.. W zakresie tej nieruchomości nie ma bezpośredniego dowodu na to, że korzystanie z niej odbywa się na zasadzie posiadania zależnego. Jednak ta nieruchomość podobnie

jak nieruchomości w M. ma założoną księgę wieczystą i w wyniku postępowania komunalizacyjnego stała się własnością Gminy S.. Sąd w postępowaniu cywilnym jest związany treścią decyzji Wojewody B. stwierdzającą nabycie nieruchomości przez Gminę. Decyzja ta oczywiście nie stanowi przeszkody do ustalenia, że wnioskodawczyni jeszcze przed jej wydaniem była samoistną posiadaczką nieruchomości, nie sposób jednak opierać się na domniemaniu samoistności posiadania skoro odmienny wniosek można wyprowadzić z treści decyzji jak i z treści księgi wieczystej. Korzystanie zaś przez wnioskodawczynię ze spornej nieruchomości nie musi oznaczać samoistności posiadania, tym bardziej w całym okresie posiadania. Jakkolwiek w postępowaniu sądowym nie został przedstawiony, inaczej niż w przypadku nieruchomości w M., dokument potwierdzający własność Skarbu Państwa, wzmianka o takim dokumencie znajduje się w karcie inwentaryzacyjnej nieruchomości. O istnieniu tytułu Skarbu Państwa przesądza zresztą prawomocna decyzja komunalizacyjna. Wyłączenie nabycia nieruchomości państwowych w drodze zasiedzenia nie oznaczało wprawdzie, że nie można było być samoistnym posiadaczem takich nieruchomości, jednakże fakt ten podlega dowodzeniu i ciężar wykazania tego faktu ciążył na wnioskodawczyni. Wątpliwe jest zaś, by Spółdzielnia nie miała żadnego tytułu prawnego do nieruchomości Skarbu Państwa i zajmowała ją bez tytułu prawnego od lat 70-tych ubiegłego wieku. Zwłaszcza że w stosunku do nieruchomości o takim samym charakterze w M. tytuł prawny do korzystania uzyskała. Wskazać należy, że zarówno świadek jak i zeznający w sprawie członkowie zarządu wnioskodawczyni nie mogli mieć wiedzy na temat sposobu wejścia w posiadanie nieruchomości przez Spółdzielnię, gdyż zostali zatrudnieni już po wybudowaniu na nieruchomości zlewni mleka. Jakkolwiek wnioskodawczyni twierdziła, że była przez inne osoby traktowana jako właścicielka nieruchomości nie przedstawiła na tą okoliczność żadnych dowodów – chociażby zeznań świadków nie związanych ze Spółdzielnią. Chociaż wedle twierdzeń wnioskodawczyni samoistne posiadanie nieruchomości miało mieć miejsce od 1967 roku, nabycie własności zatem nastąpiłoby w 1985 roku, Spółdzielnia nie podjęła żadnych kroków mających na celu podważenie decyzji komunalizacyjnej, mimo że o jej treści wiedziała co najmniej od momentu uzyskania wypisu z rejestru gruntów. Samo korzystanie z nieruchomości to za mało by mówić o samoistnym jej posiadaniu. Oczywiście w sytuacji gdy Gmina S. po uzyskaniu prawa własności nieruchomości Skarbu Państwa nie podjęła żadnych starań o uregulowanie stosunków ze Spółdzielnią, Spółdzielnia opłacała podatki i korzystała w sposób nieograniczony z nieruchomości to takie postępowanie można już oceniać w kategoriach samoistnego. O takim posiadaniu można jednak mówić najwcześniej od 27 maja 1990 roku, a zatem okres potrzebny do nabycia własności przez zasiedzenie jeszcze nie upłynął.

Jako że pomiędzy wnioskodawczynią z jednej strony, a uczestniczkami postępowania Gminą M. i Gminą S. z drugiej strony istniały sprzeczne interesy (wnioskodawczyni zależało na nabyciu nieruchomości należących do uczestniczek) Sąd obciążył wnioskodawczynię poniesionymi przez te uczestniczki kosztami postępowania w zakresie wynagrodzenia pełnomocników (art. 520 § 3 k.p.c.). Wynagrodzenie to ustalono stosownie do § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800) na podstawie § 6 pkt 4 i § 8 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

W sprawie pozostały nierozliczone koszty w wysokości 651,83 zł (350 zł – wydatki na wypis z rejestru gruntów k. 106 i 301,83 zł – wydatki na ogłoszenie nie pokryte z zaliczki k. 177), tymczasowo pokryte przez Skarb Państwa. Koszty te są w niewątpliwy sposób związane z uczestnictwem w sprawie wnioskodawczyni. Postępowanie toczyło się w celu zaspokojenia jej interesu. Stosownie do art. 83 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j. t. Dz. U. z 2014r., poz. 1025 ze zm.) jeżeli przepisy ustawy przewidują obowiązek działania i dokonywania czynności połączonej z wydatkami z urzędu, sąd zarządzi wykonanie tej czynności, a kwotę potrzebną na ich pokrycie wyklada tymczasowo Skarb Państwa. Dotyczy to także dopuszczenia i przeprowadzenia przez sąd z urzędu dowodu niewskazanego przez stronę. W orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113 ustawy. Zgodnie zaś z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Mając na uwadze treść art. 520 § 1

k.p.c. i biorąc pod uwagę, że poniesione przez Skarb Państwa koszty zostały wyłożone w interesie wnioskodawczynie, koszty te są związane z jej udziałem w sprawie i należało orzec o obciążeniu nimi wnioskodawczynie.